

Sygn. akt III AUa 1315/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 lutego 2013 r.

Sąd Apelacyjny - III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w G.

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Barbara Mazur
Sędziowie:	SSA Grażyna Horbulewicz SSA Michał Bober (spr.)
Protokolant:	Wioletta Blach

po rozpoznaniu w dniu 20 lutego 2013 r. w Gdańsku

sprawy S. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o wysokość świadczenia

na skutek apelacji S. M.

od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 25 kwietnia 2012 r.,
sygn. akt VIII U 31/12

oddala apelację.

UZASADNIENIE

S. M. odwołała się od decyzji, którymi organ rentowy dokonał przeliczenia emerytury poprzez dokonanie zmiany stażu pracy.

W odpowiedzi na powyższe odwołania ubezpieczonej Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. wniósł o ich odrzucenie na podstawie art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c.

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Okręgowy w Gdańsku oddalił odwołania opierając rozstrzygnięcie na następujących ustaleniach i rozważaniach. :

S. M., ur. dnia (...), miała ustalone, poczynszy od dnia 1 lutego 1996 r., prawo do emerytury w wieku obniżonym na podstawie Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 26 stycznia 1990 r. w sprawie wcześniejszych emerytur dla pracowników zwalnianych z pracy z przyczyn dotyczących zakładów pracy (Dz. U. nr 4, poz. 27). Podstawa wymiaru świadczenia została ustalona z 7 lat kalendarzowych, tj. od stycznia 1989 r. do grudnia 1995 r., wskaźnik jej wysokości wyniósł 105,48%. Po przyznaniu prawa do wcześniejszej emerytury ubezpieczona

kontynuowała zatrudnienie i podlegała przez co najmniej 30 miesięcy ubezpieczeniu społecznemu. W dniu 27 lutego 2004 r. wnioskodawczynie przedłożyła w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych Oddział w N. dodatkowe dokumenty za ostatni okres zatrudnienia, tj. od kwietnia 1996 r. do 27 lutego 2004 r. Decyzją z dnia 5 kwietnia 2004 r. organ rentowy przeliczył świadczenie emerytalne przy czym świadczenie emerytalne obliczono od kwoty bazowej obowiązującej na dzień 31 sierpnia 1996 r. Od decyzji tej ubezpieczona się nie odwołała.

W dniu 28 sierpnia 2007 r., w związku z osiągnięciem 60 roku życia, ubezpieczona złożyła do ZUS wnioski o przyznanie prawa do emerytury na podstawie art. 27 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Decyzją z dnia 13 marca 2009 r. organ ubezpieczeniowy, wykonując prawomocny wyrok Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 16 lutego 2009 r., przyznał ubezpieczonej prawo do emerytury począwszy od dnia 1 sierpnia 2007 r., tj. od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek. Przy ustaleniu wysokości emerytury uwzględniono wskaźnik wysokości podstawy wymiaru w wysokości 129,54%, do obliczenia składnika emerytury, przysługującego za okresy składkowe i nieskładkowe – podstawę wymiaru wcześniej przyznanej emerytury, w wysokości uwzględniającej waloryzację do 1 sierpnia 2007 r., do obliczenia składnika emerytury wynoszącego 24 % kwoty bazowej, kwotę bazową obowiązującą 1 sierpnia 2007 r., tj. w dniu nabycia prawa do emerytury.

Przysługujące ubezpieczonej świadczenie było następnie przeliczane w związku z doliczeniem kolejnego okresu ubezpieczenia oraz waloryzowane.

W dniu 30 listopada 2009 r. S. M. wniosła o przeliczenie emerytury z uwzględnieniem kolejnego okresu ubezpieczenia oraz przy przyjęciu do obliczenia jej wysokości: dotychczasowego wskaźnika wysokości podstawy wymiaru (wwpw), tj. 129,54 %, podstawy wymiaru na dzień 1 lutego 2004 r. w wysokości 2.412,83 (129,54 % (...),62), podstawy wymiaru po waloryzacji, która wynosi 3.021,23 zł oraz kwoty bazowej po waloryzacji w wysokości 2.332,29 zł.

Decyzją z dnia 4 grudnia 2009 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. dokonał przeliczenia wysokości emerytury wnioskodawczynie S. M. począwszy od dnia 1 listopada 2009 r., tj. od dnia w którym zgłoszono wniosek, w związku ze zmianą stażu pracy, w oparciu o przedłożone przez ubezpieczoną zaświadczenie firmy (...) Sp. z o.o. Następnie decyzją z dnia 15 stycznia 2010 r., ZUS, mając na uwadze art. 2 ustawy z dnia 4 września 2008 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. Nr 192, poz. 1180) dokonał przeliczenia wysokości emerytury ubezpieczonej, przy przyjęciu minimalnego wynagrodzenia za okresy, za które ubezpieczona nie udokumentowała wynagrodzenia. W wyniku powyższego wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wzrósł z 129,54 % do 129,75 %. Decyzją z dnia 20 stycznia 2010 r. pozwany, po rozpoznaniu wniosku ubezpieczonej z dnia 27 lutego 2004 r., w oparciu o art. 110 i 111 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2004 r., Nr 39, poz. 353 ze zm.), odmówił przeliczenia wysokości świadczenia ubezpieczonej. W dniu 4 marca 2010 r. organ rentowy wydał decyzję, w której dokonał waloryzacji wysokości emerytury ubezpieczonej zgodnie z art. 88 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2004 r., Nr 39, poz. 353 ze zm.). Wysokość zwaloryzowanej emerytury ustalono przez pomnożenie kwoty świadczeni ustalonego na dzień 28 lutego 2010 r., tj. 1.807,20 zł przez wskaźnik waloryzacji 104,62 %.

Powyższe decyzje zostały zaskarżone przez ubezpieczoną.

Po rozpoznaniu odwołania od powyższych decyzji Sąd Okręgowy wyrokiem z dnia 2 lutego 2011 r. oddalił odwołanie ubezpieczonej, zaś Sąd Apelacyjny oddalił apelację wnioskodawczynie.

W dniu 3 października 2011 r. S. M. wniosła o przeliczenie emerytury z uwzględnieniem kolejnego okresu ubezpieczenia na podstawie załączonych dokumentów ZUS Rp-7 za okres jej zatrudnienia w (...) Sp. z o.o. w G. oraz L.-N. T. Z., (...) sp. jawna, w związku z czym organ rentowy wydał zaskarżone decyzje .

Przedmiotem sporu między stronami było, czy zaszły przesłanki ponownego ustalenia albo przeliczenia wysokości emerytury ubezpieczonej przewidzianej w art. 27 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu

Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. z 2009 r. Dz. U. Nr 153, poz. 1227 ze zm. dalej „ustawa”), z uwzględnieniem tej samej, nowej kwoty bazowej zarówno do części socjalnej jak i stażowej.

Odnosząc się do zarzutu organu rentowego Sąd Okręgowy wskazał, że brak było podstaw do odrzucenia odwołań ubezpieczonej. Organ rentowy podnosił, że postępowanie w przedmiocie wysokości emerytury ubezpieczonej zostało rozstrzygnięte prawomocnym orzeczeniem z dnia 25 listopada 2011 r. Sądu Apelacyjnego w Gdańsku III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych III AUa 830/11, którym to orzeczeniem Sąd oddalił apelację ubezpieczonej od wyroku Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gdańsku z/s w Gdyni z dnia 2 lutego 2011 r. sygn. akt XV U 465/10. W przywołanym postępowaniu ubezpieczona również kwestionowała poprawność wyliczenia wysokości emerytury powołując się na zastosowanie przez organ rentowy błędnej kwoty bazowej. W ocenie Sądu przedmiot powyższego postępowania nie był tożsamy z rozpatrywanym w niniejszej sprawie, ponieważ ubezpieczona dodatkowo kwestionowała powyższe decyzje w zakresie prawidłowości przeliczenia wysokości jej emerytury po dokonaniu zmiany stażu pracy. Przedmiotem sporu między stronami było zatem, czy zaszyły przesłanki ponownego ustalenia albo przeliczenia wysokości emerytury ubezpieczonej przewidzianej w art. 27 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. z 2009 r. Dz. U. Nr 153, poz. 1227 ze zm. dalej „ustawa”), z uwzględnieniem tej samej, nowej kwoty bazowej zarówno do części socjalnej jak i stażowej oraz czy organ w prawidłowy sposób przeliczył jej emeryturę po zmianie stażu pracy.

Emerytura przysługująca z osiągnięciem powszechnego wieku emerytalnego jest innym rodzajem świadczenia niż wcześniejsza emerytura. Nabycie emerytury na podstawie art. 27 ustawy przez osobę pobierającą wcześniejszą emeryturą wiąże się z koniecznością ustalenia wysokości nowego świadczenia nie poprzez przeliczenie dotychczas pobieranego, ale na nowo, według ustawy emerytalnej. Z uwagi na pobieranie wcześniejszej emerytury istnieje wyłącznie jedna możliwość – ustalenia podstawy wymiaru emerytury w wysokości podstawy wcześniejszej emerytury uwzględniającej rewaloryzację oraz wszystkie kolejne waloryzacje przypadające w okresie następującym po ustaleniu prawa do emerytury. Zgodnie bowiem z art. 21 ust. 1 ustawy podstawę wymiaru emerytury dla osoby, która wcześniej miała ustalone prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy, stanowi:

1) podstawa wymiaru renty – w wysokości uwzględniającej rewaloryzację oraz wszystkie kolejne waloryzacje przypadające w okresie następującym po ustaleniu prawa do renty, z zastrzeżeniem art. 15 ust. 5, albo

2) podstawa wymiaru ustalona na nowo w myśl art. 15.

W myśl art. 15 ust. 1 ustawy podstawę wymiaru emerytury i renty stanowi ustalona w sposób określony w ust. 4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenia emerytalne i rentowe lub na ubezpieczenie społeczne na podstawie przepisów prawa polskiego w okresie kolejnych 10 lat kalendarzowych, wybranych przez zainteresowanego z ostatnich 20 lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zgłoszono wniosek o emeryturę lub rentę, z uwzględnieniem ust. 6 i art. 176.

Zgodnie z ust. 6 art. 15 ustawy na wniosek ubezpieczonego podstawę wymiaru emerytury lub renty może stanowić ustalona w sposób określony w ust. 4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe w okresie 20 lat kalendarzowych przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku, wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu.

Natomiast, w myśl art. 53 ust. 1 ustawy emerytura wynosi:

1) 24 % kwoty bazowej, o której mowa w art. 19, z zastrzeżeniem ust. 3 i 4, oraz

2) po 1,3 % podstawy jej wymiaru za każdy rok okresów składkowych,

3) po 0,7 % podstawy jej wymiaru za każdy rok okresów nieskładkowych

- z uwzględnieniem art. 55.

Ustęp 3 art. 53 ustawy głosi, że emeryturę, której podstawę wymiaru stanowi podstawa wymiaru świadczenia, o którym mowa w art. 21 ust. 1 pkt 1 i ust. 2 ustawy oblicza się od tej samej kwoty bazowej, którą ostatnio przyjęto do ustalenia podstawy wymiaru, a następnie emeryturę podwyższa się w ramach waloryzacji przypadających do dnia nabycia uprawnień do emerytury. W myśl art. 53 ust. 4 ustawy przepisu ust. 3 nie stosuje się, jeżeli zainteresowany po nabyciu uprawnień do świadczenia, podlegał co najmniej przez 30 miesięcy ubezpieczeniu społecznemu lub ubezpieczeniom emerytalnym lub rentowym.

Ust. 3 i 4 art. 53 odnoszą się do sytuacji szczególnej, która została unormowana w art. 21 ustawy emerytalnej. Jeżeli wnioskodawca pobierał wcześniejszą emeryturę, to podstawa wymiaru emerytury z art. 27 obliczana jest zgodnie z art. 21 ust. 2 pkt 1 w związku z art. 21 ust. 1 pkt 1. Zatem art. 53 ust. 3 i 4 dotyczą wyłącznie zasad obliczania tzw. części socjalnej.

Ponadto, konsekwencją uznania, iż art. 53 ust. 3 ustawy odnosi się wyłącznie do części socjalnej, tj. zastosowania poprzedniej kwoty bazowej, jest stwierdzenie, że art. 53 ust. 4 wyłączający stosowanie art. 53 ust. 3 w stosunku do tych ubezpieczonych, którzy po nabyciu prawa do renty lub wcześniejszej emerytury podlegali ubezpieczeniu co najmniej przez 30 miesięcy, dotyczy obliczania części socjalnej od kwoty bazowej z daty wniosku o emeryturę na podstawie art. 27, a nie stosowania tejże kwoty bazowej do wyliczenia podstawy wymiaru świadczenia. Ponowne ustalenie wysokości emerytury z nową kwotą bazową jest możliwe na podstawie art. 110 ustawy emerytalnej, jeśli po nabyciu emerytury na podstawie art. 27 ubezpieczenie jest kontynuowane.

W oparciu o wyżej przywołane przepisy organ rentowy w sposób prawidłowy ustalił wysokość emerytury ubezpieczonej i odmówił przeliczenia wysokości świadczenia w oparciu o kwotę bazową obowiązującą w 2004 r. Wnioskodawczyni nie złożyła wówczas, tj. w dniu 27 lutego 2004 r., wniosku o prawo do świadczenia, a jedynie dodatkowe dokumenty potwierdzające fakt zatrudnienia i wysokość osiąganego wynagrodzenia.

Zasadą w przypadku ustalania wysokości świadczenia w jego części stażowej jest przyjmowanie poprzedniej podstawy wymiaru, a co za tym idzie, także pierwotnie przyjmowanej do obliczania wysokości świadczenia emerytalnego kwoty bazowej. Możliwość przyjęcia nowej kwoty bazowej do części stażowej świadczenia wynika zaś z zastosowania zasad ogólnych, dotyczących obliczenia wysokości świadczeń na nowo, a w szczególności art. 110 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Przepis ten w ust. 1 stanowi, iż wysokość emerytury lub renty oblicza się ponownie od podstawy wymiaru ustalonej w sposób określony w art. 15, z uwzględnieniem ust. 3, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego przypadającą w całości lub w części po przyznaniu świadczenia, a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru jest wyższy od poprzednio obliczonego. Konieczne dla przyjęcia jako nowej podstawy wymiaru świadczenia wraz z nową kwotą bazową będzie więc ustalenie takiej podstawy wymiaru składek, która obejmie nowe, przypadające po dacie uprzedniego nabycia prawa do świadczenia, okresy ubezpieczenia, a nadto skutek ich uwzględnienia uzyskany zostanie nowy, wyższy wskaźnik jej wysokości. Niewątpliwie zaś wnioskodawczyni takich nowych okresów ubezpieczenia, dających wyższy wskaźnik wysokości podstawy wymiaru, nie wykazała. Wskaźniki wyliczone z kolejnych 10 lat bądź też 20 lat wybranych z całego okresu ubezpieczenia są niższe niż wskaźnik przyjęty dotychczas, który został wyliczony z lat 7, tj. od stycznia 1989 r. do grudnia 1995 r. – wskaźnik ten wyniósł 129,75 %. Jak poprawnie ustalił organ rentowy, po przeliczeniu podstawy wymiaru świadczenia z 10 lat przed zgłoszeniem wniosku o przyznanie emerytury lub renty tj. okres od dnia 1 stycznia 1986 r. do 31 grudnia 1995 r., wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 97,16%, po przeliczeniu podstawy wymiaru świadczenia z 10 lat przed zgłoszeniem wniosku o ponowne ustalenie emerytury lub renty tj. okres od 1 stycznia 1991 r. do 31 grudnia 2000 r. wskaźnik wyniósł 77,59%, a po przeliczeniu podstawy wymiaru świadczenia z 20 najkorzystniejszych lat wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu wskaźnik wyniósł 89,52%.

Emerytura składa się z części socjalnej (art. 53 ust. 1 pkt 1) oraz z części stażowej, zależnej od podstawy jej wymiaru (art. 53 ust. 1 pkt 2 i 3). Obie części zależą od kwoty bazowej, część socjalna bezpośrednio jako 24% kwoty bazowej, a podstawa wymiaru pośrednio, gdyż w pierw wylicza się wskaźnik wysokości podstawy wymiaru i mnoży się go przez kwotę bazową (art. 15). Kwota bazowa wynosi 100% przeciętnego wynagrodzenia pomniejszonego o potrącone

od ubezpieczonych składki na ubezpieczenia społeczne (art. 19). Algorytm zawarty w art. 53 ma zastosowanie do obliczenia emerytury wcześniejszej oraz do emerytury później ustalanej w związku z uzyskaniem „zwykłego” wieku emerytalnego. Przy ustalaniu pierwszej emerytury ta sama kwota bazowa przyjmowana jest do części socjalnej i do podstawy wymiaru. Taka tożsamość kwoty bazowej nie musi się powtórzyć przy ustalaniu nowej emerytury, gdy po ustaleniu wcześniejszej emerytury ubezpieczony podlegał co najmniej przez 30 miesięcy ubezpieczeniu społecznemu lub ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym. Zmiana art. 53 od 1 lipca 2004 r. (ustawą z dnia 20 kwietnia 2004 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz niektórych innych ustaw - Dz.U. Nr 121, poz. 1263) poprzez dodanie przepisów ust. 3 – 5 wywołała wątpliwość czy emeryt mający ustalone prawo do wcześniejszej emerytury i który podlegał co najmniej 30 miesięcy ubezpieczeniu społecznemu lub ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym ma prawo do obliczenia obu części później ustalanej emerytury (powszechnej) według aktualnej kwoty bazowej, czy jedynie do obliczenia jej części socjalnej. Kluczem do rozstrzygnięcia zagadnienia, jak wskazał Sąd Najwyższy, jest przepis art. 53 ust. 1 pkt 1, gdyż odnosi się do obliczenia części socjalnej emerytury i tylko do tej części mają zastosowanie przepisy ust. 3 i 4, dodane wskazaną ustawą zmieniającą. Przed zmianą art. 53 ust. 1 pkt 1 stanowił, że emerytura w części socjalnej wynosi 24% kwoty bazowej, o której mowa w art. 19. Po zmianie art. 53 ust. 1 pkt 1 stanowi, że emerytura w części socjalnej wynosi 24 % kwoty bazowej, o której mowa w art. 19, z zastrzeżeniem ust. 3 i 4. Po zmianie art. 53 ust. 1 pkt 1 jednoznacznie zatem stwierdza, że nowe rozwiązanie z ust. 3 i 4 odnosi się tylko do części socjalnej emerytury. Uzasadnia to stwierdzenie, że kolejną emeryturę w części socjalnej ustala się od tej samej kwoty bazowej, którą ostatnio przyjęto do ustalenia podstawy wymiaru, chyba że zainteresowany po nabyciu wcześniejszej emerytury podlegał co najmniej przez 30 miesięcy ubezpieczeniu społecznemu lub ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym (art. 53 ust. 1 pkt 1 w związku z ust. 3 i 4). Skoro zatem przepisy ust. 3 i 4 odnoszą się tylko do części socjalnej emerytury (art. 53 ust. 1 pkt 1), a nie do jej części stażowej (art. 53 ust. 1 pkt 2 i 3), to rozwiązanie zawarte w ust. 3 i 4 art. 53 nie dotyczy modyfikacji podstawy wymiaru emerytury. Nieuprawnione jest zatem założenie, iż przepis ust. 4 wyłącza stosowanie poprzedniej kwoty bazowej („tej samej kwoty bazowej, którą ostatnio przyjęto do ustalenia podstawy wymiaru”) nie tylko do obliczenia części socjalnej, lecz również do obliczenia podstawy wymiaru nowej emerytury. Przepis ust. 4 nie ma samodzielnego znaczenia, gdyż ściśle łączy się z przepisem ust. 3 i zastosowanie obu odnosi się tylko do części socjalnej emerytury, albowiem ustawodawca tylko taki zakres ich działania wyraźnie zastrzegł w art. 53 ust. 1 pkt 1. Przepis ust. 4 wyłącza więc jedynie regułę, że nowej kwoty bazowej nie stosuje się do obliczenia części socjalnej później ustalanej emerytury (art. 53 ust. 1 pkt 1 i ust. 4). Ustawa emerytalna ściśle określa podstawę wymiaru poprzedniej emerytury a zarazem kwotę bazową przyjmowaną do jej ustalenia. Dla pierwszej emerytury podstawę wymiaru ustala się na podstawie art. 15 w związku z art. 19, a dla kolejnej na podstawie art. 21 ust. 1 pkt 1 i ust. 2 pkt 1. Podstawę wymiaru emerytury dla osoby, która wcześniej miała ustalone prawo do emerytury stanowi podstawa wymiaru poprzedniej emerytury w wysokości uwzględniającej rewaloryzację oraz wszystkie kolejne waloryzacje przypadające w okresie następującym po ustaleniu emerytury (art. 21 ust. 1 pkt 1 w związku z ust. 2 pkt 1). W obliczeniu emerytury zwykłej po wcześniejszej nie ma zastosowania przepis art. 21 ust. 1 pkt 2, czyli nie jest możliwe ustalenie podstawy wymiaru nowej (powszechnej) emerytury na nowo w myśl art. 15. Wynika to z odniesienia reguły ustalania podstawy wymiaru nowej emerytury tylko do przepisu art. 21 ust. 1 pkt 1, czyli do podstawy wymiaru poprzedniej emerytury. Brak jest zatem podstawy prawnej, która pozwalałaby przyjąć nową kwotę bazową do obliczenia podstawy wymiaru nowej (kolejnej) emerytury. Uzyskanie pierwszej emerytury łączy się z zastosowaniem określonej kwoty bazowej do ustalenia jej podstawy wymiaru i dalej emerytura powiązana jest z tą podstawą wymiaru emerytury. Podstawy tej nie zmienia przepis art. 53, w oparciu o który oblicza się później ustalaną emeryturę. Przepis art. 53 ust. 4 wymaga tylko zmiany kwoty bazowej w części socjalnej emerytury, gdy zainteresowany po nabyciu uprawnień do świadczenia, którego podstawę wskazał za podstawę wymiaru emerytury, podlegał co najmniej przez 30 miesięcy ubezpieczeniu społecznemu lub ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym (art. 53 ust. 3 i 4 w związku z ust. 1 pkt 1). Przepisy art. 53 i art. 110 dotyczą niezależnych regulacji ustawy emerytalnej, których sensu nie można korygować przez wzajemnie odwoływanie się jednej do drugiej. Tak jak już wskazano powyżej, art. 53 nie dotyczy ustalania podstawy wymiaru emerytury i już tylko w tym znaczeniu jest rozłączny z art. 110. Zachodzą też dalsze zasadnicze różnice, gdyż w art. 53 ust. 4 chodzi tylko o sam okres ubezpieczenia, czyli nie ma znaczenia wysokość składki (podstawy jej wymiaru) w okresie owych „co najmniej 30 miesięcy ubezpieczenia”. Natomiast w przepisie art. 110 znaczenie ma nie tyle sam okres ubezpieczenia, co właśnie wielkość składki, która pozwala osiągnąć wymagany wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyższy od poprzednio obliczonego – w sytuacji objętej przepisem ust. 1 art. 110 – albo wynoszący co najmniej

130% w sytuacji z przepisu ust. 2 art. 110. Nadto przepis art. 53 (w tym ust. 4) stosuje się z urzędu do ustalenia wysokości emerytury, natomiast tryb przeliczenia podstawy wymiaru z art. 110 tylko na wniosek zainteresowanego. Łącznikiem przepisów art. 53 i art. 110, lecz tylko o znaczeniu faktycznym, może być okres ubezpieczenia po nabyciu wcześniejszej emerytury wynoszący co najmniej 30 miesięcy. Jednoczesne jednak zastosowanie obu przepisów – art. 53 i 110 – nie jest możliwe, gdyż do zastosowania pierwszego podstawa wymiaru musi być już ustalona i przyjmuje się ją z poprzedniej emerytury. Z kolei tryb przeliczenia podstawy wymiaru z art. 110 może mieć zastosowanie tylko do emerytury już przyznanej, a nie do emerytury dopiero ustalanej.

Dla przeliczenia całego świadczenia od kwoty bazowej aktualnej w dacie ustalenia tego prawa wnioskodawczyni konieczne jest spełnienie nie tylko warunku podlegania przez 30 miesięcy ubezpieczeniu społecznemu po dacie nabycia pierwotnie prawa do emerytury, ale także wykazania nowej – obejmujące nowe okresy ubezpieczenia – podstawy wymiaru świadczenia, o wyższym wskaźniku jej wysokości. Ze zgromadzonego w niniejszym postępowaniu materiału dowodowego wynikało jednoznacznie, że wnioskodawczyni takiej nowej podstawy wymiaru świadczenia emerytalnego nie udowodniła, co skutkowało oddaleniem odwołania.

Ubezpieczona we wniesionej apelacji opisała własne spostrzeżenia w zakresie przebiegu postępowania w sprawach o świadczenia emerytalno - rentowe krytycznie oceniając postępowanie tak organu rentowego jak też Sądów ubezpieczeń społecznych. Apelująca w szczególności podkreśliła, że zasadniczym motywem jej działania jest przeliczenie przysługującego jej świadczenia emerytalnego w oparciu o kwotę bazową obowiązującą w 2004 r. w związku z wnioskiem, który złożyła w dniu 27 kwietnia 2004r. W tym zakresie ubezpieczona odwołała się do orzecznictwa Sądu Najwyższego. Intencją wnioskodawczyni jest zmiana zaskarżonego rozstrzygnięcia i przeliczenie jej emerytury oraz wyrównanie przysługującego jej świadczenia.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja wnioskodawczyni nie zasługuje na uwzględnienie.

Zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego jest prawidłowy. Z tego też względu Sąd odwoławczy nie dostrzega potrzeby ponownego szczegółowego przytaczania zawartych w nim argumentów podzielając zasadniczo rozważania prawne tam zawarte, szeroko odwołując się do orzecznictwa Sądu Najwyższego. Twierdzenia odwołującej zawarte w apelacji stanowią w istocie powielenie stanowiska prezentowanego przez ubezpieczoną w odwołaniach od zaskarżonych decyzji oraz w trakcie całego postępowania pierwszoinstancyjnego, do czego odniósł się już Sąd Okręgowy w rozważaniach, które Sąd odwoławczy podziela w całości.

Wskazać należy, że w zasadzie cała motywacja rozstrzygnięcia mogłaby się sprowadzać do odwołania się do wynikającej z art. 365 § 1 k.p.c. zasady prawomocności materialnej, zgodnie z którą orzeczenie prawomocne wiąże nie tylko strony i sąd, który je wydał, lecz również inne sądy oraz inne organy państwowe i organy administracji publicznej, a w wypadkach w ustawie przewidzianych także inne osoby. Moc wiążąca orzeczenia merytorycznego oznacza, iż w kolejnym postępowaniu, w którym pojawiła się konkretna kwestia, nie podlega ona już ponownemu badaniu, innymi słowy – przesądzenie we wcześniejszym wyroku kwestii o charakterze prejudycjalnym oznacza, że w procesie późniejszym kwestia ta nie może być już w ogóle badana (por. wyrok SN z dnia 12 maja 2011r., I PK 193/10, LEX nr 852766; wyrok SN z dnia 12 lipca 2002r., V CKN 1110/00, LEX nr 74492). Skutkiem prawidłowej oceny, że rozpoznawana sprawa cywilna nie jest sprawą o to samo świadczenie w rozumieniu art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. z uwagi na fakt, że przedmiotem rozpoznania jest odwołanie od nowej decyzji organu rentowego dotyczącej świadczenia będącego przedmiotem wcześniejszej decyzji i postępowania wcześniej zakończonego prawomocnym wyrokiem sądu nie jest stworzenie ponownej możliwości przeprowadzenia rozważań merytorycznych z pominięciem tych, które legły u podstaw rozstrzygnięcia we wskazanej wcześniejszej sprawie. Związanie bowiem treścią prawomocnego orzeczenia oznacza nakaz przyjmowania przez podmioty wymienione w art. 365 § 1 k.p.c., że w objętej orzeczeniem sytuacji faktycznej stan prawny przedstawia się tak, jak to wynika z sentencji wiążącego orzeczenia. (por.: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 maja 2011 r. w sprawie IV CSK 563/10 - LEX nr 864020) O prejudycjalnej naturze prawomocnego wyroku dla innego postępowania można przy tym mówić nie tylko w przypadku, gdy w postępowaniu

występują te same strony albo osoby objęte rozszerzoną prawomocnością orzeczenia, ale również wtedy, gdy pomiędzy prawomocnym orzeczeniem oraz toczącą się sprawą zachodzi szczególny związek polegający na tym, że prawomocne orzeczenie oddziałuje na rozstrzygnięcie toczącej się sprawy (J. Rodziewicz, Prejudycjalność w postępowaniu cywilnym, Gdańsk 2000, s. 95). Odnosząc powyższe do realiów niniejszej sprawy, wskazać należy, iż między rozstrzygniętą już sprawą prawomocnym orzeczeniem z dnia 25 listopada 2011 r. Sądu Apelacyjnego w Gdańsku III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych (sygn.. akt III AUa 830/11), którym to orzeczeniem Sąd oddalił apelację ubezpieczonej od wyroku Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gdańsku z/s w Gdyni z dnia 2 lutego 2011 r. (sygn. akt XV U 465/10), a toczącą się przed niniejszym sądem sprawą o wysokość świadczenia zachodzi ów szczególny związek, gdyż prawomocne orzeczenie o zasadności roszczeń wnioskodawczynie w zakresie braku podstaw do przeliczenia przysługującego jej świadczenia emerytalnego przy uwzględnieniu kwoty bazowej obowiązującej w 2004r. (do części stażowej) oddziałuje na rozstrzygnięcie sprawy obecnej. Problematyka dotycząca sposobu obliczania świadczenia ubezpieczonej tak co do części socjalnej jak i do części stażowej została rozstrzygnięta w sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem SO w Gdańsku. Ponieważ ten wyrok wiąże, stąd też sąd w niniejszym postępowaniu, (nawet gdyby prezentował odmienny pogląd) nie może poczynić ocen odmiennych, ponieważ powstawałyby one w sprzeczności z rozstrzygnięciem w tamtej sprawie. Stąd też tematyka ta jest zamknięta i w zasadzie tylko na tym mogło się koncentrować uzasadnienie wyroku. Skoro bowiem sporna kwestia zasad przeliczania świadczeń została już prawomocnie rozstrzygnięta w innym postępowaniu, to tym samym w niniejszej sprawie nie powinna być już ona w ogóle badana. Innymi słowy, skoro w prawomocnym wyroku Sąd Okręgowy stwierdził brak przesłanek do ustalenia świadczenia wnioskodawczynie (w części stażowej) od kwoty bazowej obowiązującej w 2004r. mimo dodatkowego stażu pracy po uzyskaniu prawa do emerytury, to także aktualnie pomimo wykazania kolejnego okresu stażowego również brak jest przesłanek do ustalenia świadczenia wnioskodawczynie (w części stażowej) od kwoty bazowej obowiązującej w 2004r. czy w jakimkolwiek późniejszym okresie, chyba że wnioskodawczynie wylegitymuje się równocześnie wyższym wwpw.

Odnosząc się do obszernej analizy dokonanej przez Sąd Okręgowy należy stwierdzić, że zaprezentowany wywód systematyzujący problematykę pobieranego przez skarżącą świadczenia jest oczywiście prawidłowy w zakresie wszystkich istotnych dla oceny roszczenia skarżącej kwestii. Apelacja wnioskodawczynie oparta jest na błędnym zrozumieniu orzecznictwa Sądu Najwyższego, które również było cytowane przez wnioskodawczynie. Wnioskodawczynie opiera swoje wnioski na uchwale Sądu Najwyższego z dnia 8 maja 2008r, w sprawie I UZP 1/08, tak w niniejszej sprawie jak i w poprzednio rozpoznawanej sprawie zarówno przed Sądem Okręgowym (XV U 465/10) jak i Sądem Apelacyjnym III AUa 830/11), Wnioskodawczynie nie przyjmuje przy tym do wiadomości że przywoływana uchwała oparta na błędnej ocenie prawnej skutkowałą ponownym odniesieniem do problematyki prawnej przez Sąd Najwyższy, który we wskazanej przez Sąd I instancji Uchwale w składzie 7 sędziów w sprawie I UZP 6/09 zajął całkowicie odmienne stanowisko. Stanowisko to jest już ugruntowane tak w orzecznictwie sądów powszechnych jak i orzecznictwie Sądu Najwyższego, gdzie wielokrotnie podkreślano, że „emerytura nabywana na podstawie art. 27 ustawy emerytalnej przez osobę pobierającą wcześniejszą emeryturę może być (...) różnicowana wyłącznie w tzw. części socjalnej ze względu na fakt podlegania ubezpieczeniom przez co najmniej 30 miesięcy po nabyciu prawa do pierwotnego świadczenia”. (Por. np.: rozważania w uzasadnieniach wyroków SN w sprawie II UK 397/09 tudzież I UK 21/10)

Tym samym dla przyjęcia aktualnie obowiązującej kwoty bazowej do przeliczenia świadczenia (tak w roku 2004 jak i obecnie) należało wylegitymować się nowym wskaźnikiem wysokości podstawy wymiaru w wymiarze wyższym niż ten wskaźnik, który był brany pod uwagę przy obliczeniu świadczenia dotychczasowego. Takim wskaźnikiem ubezpieczona nie legitymuje ani obecnie ani też w nie legitymowała się w roku 2004, albowiem przez cały czas jej świadczenie wyliczane jest z tych samych siedmiu lat, co pierwotnie w 1996r. przy ustaleniu wysokości świadczenia emerytalnego.

W tym stanie rzeczy Sąd Apelacyjny oddalił apelację stosownie do art.385 k.p.c.